

Jeg personlig kan ikke fordrage de storcentre, det vil jeg gerne have lov at sige, men på den anden side set må man sige, at vi har også nogle frie markeds kræfter, og hvis det er meningen, at der skal ligge et vist antal storcentre i et land, så må man gerne for min skyld bygge dem. Jeg har bare ikke nogen lyst til at komme i dem.

Det bringer mig videre ind på det, vi også debatterer, og det er sådan set et lille skud til landdistrikternes beboere: Det kan jo ikke hjælpe, at man huler og skriger, når købmanden bliver nedlagt, hvis ikke man har handlet hos købmanden. Det er desværre det, der er sket rigtig mange steder, at folk har glemt at handle ved de lokale folk med det resultat, at købmanden eller brugen lukker.

Men det, jeg synes har været lidt, man kan måske bruge udtrykket beskæmmende i debatten i dag, har været SF's rolle. Jeg vil specielt hæfte mig ved det, SF har været med i for bare 2-3 måneder siden her i Folketinget vedrørende landdistrikternes forhold, og den dagsorden, der er vedtaget. Det er, som om SF's miljøordfører af nogle helt andre bevæggrunde slet ikke er til at få i tale i dag. Det er faktisk ligesom en form for sort tale for mig, det, der finder sted. Det kan være, at han kan omsætte den sorte tale til en lidt klarere tale.

Og så vil jeg sige – nu har ministeren travlt med at tale dernede bagved, det har han selvfølgelig sin grundlovssikrede ret til at gøre, selv om han fortsætter med at få sin løn – specielt til ministeren, at jeg synes, ministerens optræden her i Folketinget i dag er lidt rystende. Han siger, at landsplanredegørelsen nu bliver revideret, og at der bliver gjort både det ene og det andet, sådan at den faktisk lever op til den dagsorden, som vi har foreslået her i Folketinget i dag. Og hvad sker der så? Så skulle ministeren jo med stor sindsro kunne sige til sine egne folk og til hele regeringen: Den kan vi rolig stemme for, for jeg retter ind efter det, der står i den.

Men sagen er, at ministeren, selv om han har holdt en lang tale her fra talerstolen, ikke med ét ord har konkretiseret, hvad der så – når planen skal revideres på grundlag af det, der kommer ind – kommer til at stå om det, der er sagens kerne i debatten i dag, i hvert fald overskrifterne over, hvad der kommer til at stå.

Jeg går ud fra, at ministeren har nogen indflydelse på rapporten, når den skal skrives om, og jeg synes, der er afsnit deri, der er skrevet i et utrolig lidet læservenligt sprog – hvis det hedder sådan. Der vil jeg bede folk, der er lidt mere

nede på jorden, om at gøre noget ved nogle af afsnittene, for det er simpelt hen ikke til for fru Jensen at forstå, hvad der menes med dem. Det må kunne skrives i et lidt mere læservenligt sprog.

Så vil jeg i øvrigt med stor glæde se frem til, hvad planen kommer til at indeholde, specielt med hensyn til det, der har været debattens hovedemner i dag. Men jeg venter mig ikke så meget, det vil jeg gerne have lov at sige, for jeg tror, at ministeren har lagt sig fast på, at den betonsocialdemokratiske holdning med, at alt skal foregå i nogle kasser, faktisk er det, hele sagen drejer sig om.

Hvorfor skulle man ikke, må jeg spørge, give et helt konkret eksempel. Når ministeren nu glæder sig over at køre rundt omkring i landet fra møde til møde i sin dejlige ministerbil og ser, at der ligger en skøn gård f.eks., hvad kunne der så ske ved, at der ved siden af den gård lå f.eks. et aftægts hus? Det er det jo faktisk umuligt i dag at få lov til.

Men jeg vil give ministeren medhold i én ting, og det er: Jeg går ikke ind for, at man skal kunne bygge i Danmark fuldstændig på kryds og tværs, som man har lyst til, det vil jeg gerne sige, men der er for mange skrivebordsgeneraler, der sørger for, at selv meget, meget fornuftige ting ikke kan lade sig gøre.

Jeg kan give et andet helt konkret eksempel. Det er mange steder på gårdene sådan, at der er meget store stuehuse og meget flotte udbygninger, og dér kunne man godt lave en eller anden form for beboelse, uden at det ville skæmme noget. Der har jeg en helt aktuel sag om, hvordan man remser op, hvordan det vil genere dyrelivet, hvis der bor to familier på det matrikelnummer. Der remses alle mulige ting op imod, at noget sådant kan lade sig gøre.

Jeg tror egentlig ikke – hvis man dæmpede den aggressivitet, der er fra myndighedernes side, i de sådan virkelig jævne, jordnære ting, man gerne ville lave ude i landområderne – at der var så meget mere at diskutere her. Men – og læg mærke til det, miljøminister! – selv socialdemokratiske borgmestre i stort tal kan gå ind for nogle af de fornuftsbetonede ting, som regeringen simpelt hen via statsapparatet siger nej til – ikke tale om, der skal ikke ske noget som helst. Det er det, der giver striden og også konflikterne mellem befolkninger, der bor i et landområde, hvor jeg i øvrigt selv bor, og så byens folk og dermed regeringen og Folketinget – staten.